

Tình thoảng

Trong tình yêu, quan trọng là ai đến trước, ai đến sau. Đôi khi người đến sau yêu thương nhiều hơn người kia, thậm trí là còn chứng kiến người ta phản bội, nhưng dù gì bạn cũng chỉ là kẻ đến sau. Mà một khi đã là người đến sau thì tốt nhất đừng biến mình thành kẻ thứ 3 chen ngang vào cuộc tình ấy.

Dương và tôi từng học chung cấp 2 với nhau. Và thậm chí là cả đại học, nhưng kì lạ là: mãi đến năm thứ 2, khi chúng tôi học chung một môn thì mới biết nhau.

- Cậu không biết giữa Sài Gòn mà tìm ra động hương thì niềm vui ấy “bự” cỡ nào đâu?

Dương cười tươi trong giảng đường và cậu ấy vẫn giữ nguyên cái tật lấy ngón tay đỡ mắt kính cận lên.

- Thật á? Cũng vui chứ nhỉ? - Tôi nhún vai và cười thật tươi. Ngày hôm đó, chúng tôi trốn nắng ở Lotteria. Dương mua kem và nước ngọt cho tôi, tự nhiên tôi thấy cậu ấy tử tế một cách lạ thường. Hồi xưa khi học chung, tôi thấy Dương chẳng galang mấy đâu, toàn chọc gẹo có khi còn đánh nhau với các bạn nữ, còn cuối tuần nào cũng bị tiên phong trong những trò nghịch ngợm, quậy phá um xùm của bọn coi trai trong lớp. Có lẽ điều ấy đã trở thành một “nỗi ấn tượng” mỗi khi tôi nghĩ đến Dương.

Chúng tôi trò chuyện khá vui vẻ và thân mật. Một năm qua chúng tôi đã làm gì mà bây giờ mới gặp được nhau nhỉ? Tôi nghĩ sẽ tốt hơn rất nhiều nếu ” niềm vui bự ấy” được phát hiện ra sớm hơn. Lên đại học Dương thay đổi rất nhiều, đương nhiên là theo hướng tích cực. Qua cách nói chuyện, Dương thật sự rất năng nổ, nhiệt tình và thích tham gia các hoạt động của trường. Chưa kể đến vẻ ngoài của Dương rất ổn nên càng ghi mắt trong mọi người hơn. Có đôi lần tôi bị thích cậu ấy mất.

Chúng tôi chat qua face thường xuyên, thường gặp nhau và cùng trao đổi về việc học. Dương bận rộn, thật sự rất bận rộn. Nhưng hầu như không bao giờ từ chối mỗi lần tôi gợi ý : ” À, tiết học hôm bữa tớ gần như bị đơ vì không hiểu gì? hay ” Hai cái đầu có lẽ sẽ tốt hơn một cái đúng không nhỉ?”

Mỗi lần Dương đến chỗ hẹn của hai đứa, cậu mang theo cả sự mệt mỏi và đương nhiên là cả sự bận rộn. Không khó phát hiện qua những lần trễ hẹn. Thi thoảng Dương đưa tay quệt những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán hay lấy tay xốc xốc cái cổ áo để gió lùa vào. Mặc dù là vậy nhưng cậu vẫn cười rất tươi và cực kì nhiệt tình chỉ cho tôi những thứ tôi không hiểu và không biết.

Dương nói rằng, kiến thức của cậu không nhiều, cậu thực sự không giỏi nhưng có lẽ do cách truyền đạt của cậu khá tốt, dễ hiểu nên sẵn sàng chia sẻ với ai đó nếu họ cần.

” ...Huống hồ gì là với cô bạn đồng hương dễ thương này!”. Dương trả lời khi tôi hỏi cậu : ” Như thế này có gọi là làm phiền không?”

Thế nhưng câu trả lời ấy lại làm tôi tưởng bỏ mấy ngày.

Gấp lại sách vở, Dương lôi ra khoe với tôi một chiếc máy ảnh cơ mới toanh.

- Woah!!!! - Tôi vô cùng thích thú với nó - Của cậu à?

- Ừ, tớ mới mua đấy. Đẹp không?

- Đỉnh của đỉnh luôn!- Tôi dơ ngón cái để bày tỏ.

Dương mê chụp hình, tôi cũng vậy nhưng cậu ấy khác tôi ở chỗ cậu ấy chạm đến niềm đam mê đó một cách mạnh dạn và mạnh mẽ. không như một đứa con gái chỉ biết ngẫm và ngẫm,ngó và ngó và hùa theo ước mơ của người khác như tôi.

Dương tham gia vào một Club những người thích photo từ năm nhất đại học. Cũng theo chân những anh chị trong Club đi chụp hình ở nhiều nơi, tiếp xúc với nhiều người. Ngoài những hoạt động trên trường, cậu vẫn tự thiết kế ra một công việc làm thêm ở một cửa hàng tiện lợi nữa. Cuộc sống của cậu ấy dường như chẳng có khái niệm lãng phí thời gian. Nó bận rộn theo một nhịp điệu phải nói là rất khoa học. Bởi vậy Dương làm việc rất hiệu quả, biết cách làm cho mình bận rộn và còn theo đuổi được những gì mình thích nữa chứ.

- Cậu có thích chụp hình không?

- Có chứ, nhưng mình không có máy. Nó đắt lắm đúng không?

Trong cái khoảnh khắc nhẩn nhó ấy,tôi đã bị Dương bấm cái tạch.

- Nếu thích tớ sẽ cho cậu mượn chiếc máy cũ của tớ, nó vẫn sài tốt lắm. Bày cho cậu vài bước căn bản và chụp đẹp hay không thì còn tùy thuộc vào khiếu của cậu nữa,đồng hương ạ!

Dương đưa ống kính ra ngoài phía đường, cậu nheo mắt lại để cố chụp một cái gì đó.

- Cậu có biết cậu hội tụ những yếu tố,mà yếu tố nào cũng khá thú vị không?

- vậy hả? Thế mà có người nói tớ “dở hơi tập bơi” đấy?

- Ai vậy Dương? Tôi hỏi theo quán tính thôi,chứ cũng chẳng quan tâm người đó là ai cả.Dương cười mỉm.

Dương cho tôi mượn máy, tôi lại có niềm đam mê mới. Nhưng kể từ lúc đó, chúng tôi không còn thường xuyên gặp nhau nữa. Những tin nhắn qua face book thưa dần.

Vốn dĩ Dương rất bận rộn mà.

Tôi thường vào trang cá nhân của Dương. Hình như cậu chẳng bao giờ than thở hay nói móc một vấn đề nào đó, những dòng trạng thái nào cũng tích cực : ” Xách ba lô lên và đi nào!” Rồi những tấm hình hoạt động ngoại khóa trông rất vui vẻ được người khác đánh dấu đầy ắp trên trang cá nhân của cậu.

Ngày học cuối cùng trên giảng đường, Dương cũng vắng. Phải đến 2 tuần rồi tôi chưa gặp cậu ấy, à không, đúng 2 tuần trôi qua chỉ để mong ngày kết thúc môn học này, tôi có thể gặp Dương. Nhưng thực tế thì thật phũ phàng. Tôi rút điện thoại ra muốn soạn một tin nhắn thật dài. Trong đầu tôi lúc ấy thực sự rất nóng, tôi muốn biết vì sao Dương lại nghỉ học? Tôi đã nhớ cậu ấy rất nhiều, tôi muốn gặp Dương, muốn nghe những chia sẻ rất hay từ anh bạn đồng hương này. Vì những ngày không có Dương cuộc sống của tôi thật sự rất tẻ nhạt. Có bao giờ tôi thích Dương rồi không?Cho dù đó là chỉ những cảm xúc nhất thời nhưng tôi vẫn muốn nói cho Dương biết.

Nhưng rồi một tin nhắn vền vện : ” Sao không đi học vậy Dương?” đã được

gửi đi.

10 phút sau Dương gửi lại cho tôi một mặt cười và dòng chữ rất dài : ” ^_^
Tớ đang ở Hà Nội, có lẽ 2 ngày nữa tớ sẽ có mặt ở Sài gòn. Nhiệm vụ của cậu là ghi nhớ thật tốt để sau còn lên lớp tớ lại nhé!”

Ngày hôm đó trôi đi một cách vô vị.

Những ngày tiếp theo tôi lại trốn nắng ở lotteria cùng với chiếc máy ảnh của Dương. Những bức hình trong máy ảnh, tôi chẳng buồn xem lại. Tôi gục mặt xuống bàn, nhắm mắt lại, những kỉ niệm của hai chúng tôi lần nữa lại ùa về. Tôi lẩm bẩm : ” Tôi muốn gặp Dương, tôi muốn gặp Dương, tôi muốn gặp Dương, tôi muốn gặp Dương....”

Kì lạ là khi mở mắt ra, Dương đang đứng trước mặt tôi với một mái tóc mới gọn gàng hơn và điều đó đã làm tôi mất mấy giây để định hình lại.

- Bắt quả tang một mình nha!

- Là cậu sao? Tôi như một con ngố vậy-Lúc này nhìn tớ buồn cười lắm đúng không? - Tôi chỉ tay vào mặt mình.

- Cũng không hẳn nhưng cậu có nói cái gì thì phải?

Tôi cảm thấy rất quê và mong là Dương đừng nghe những lời ấy, mặt mặt lấm!.

- Quà Hà Nội này!

Dương đưa ra một hộp mứt Sầu

- Đúng là Hà Nội rồi - tôi típ mắt - Cảm ơn đồng hương nhiều nha!

Dương lấy ra một bức ảnh của tôi, cái khoảnh khắc nhăn nhó lúc trước ấy. Cậu rửa ra cho tôi nhưng lại vô tình rút ra một bức ảnh khác, là Dương chụp với một ai đó, tôi không biết-Ai kia? Xinh quá! Tôi cười nhưng trong lòng có chút nhói. Con gái thật là nhạy cảm, nhất là trong tình cảm.

- Bạn gái tớ đấy! Dương gãi đầu

- Xinh lắm, trông hai người đẹp đôi thật đấy!

- Thật hả? Nhưng khi đi với cô ấy, tớ cảm thấy tớ ...thật sự rất nhỏ bé, như kiểu chẳng chở che gì được cả?

- Nhưng sao cậu không kể với tớ là cậu có người yêu rồi.- Tôi héch mặt lên và khoanh tay lại.

- Vì có lẽ tớ mới yêu mà lại còn xa nữa nên không biết phải kể làm sao cả? Giờ cậu biết rồi đấy!

- Thì ra cậu đi Hà Nội là để tiếp cận tình yêu nhé! Bắt quả tang, trốn cả học cơ đấy?

- Ờ, cũng không hẳn, tại club của tớ tự nhiên chịu chơi thôi mà. À, tớ muốn khoe với cậu mấy shoot hình long lanh lắm đây!

Dương mang ra một tập ảnh đã rửa, tôi cầm chúng lên xem lần lượt. Quả thật rất đẹp!

- Này, cậu thì sao? ý tớ là tình cảm ấy.

- Tớ hả? Người yêu tớ tên là F.A đấy, cậu biết người đó đúng không?

- Ha Ha. Người yêu cũ của tớ cũng tên là F.A. May sao mà chia tay rồi, thế có cần tớ mai cho không?

- Cần chứ, tìm ai...như cậu ấy ^_^

Trong khoảnh khắc ấy, tôi đã thấy được nụ cười rất tươi của Dương khi cậu ấy nghĩ đó là một câu nói đùa. Tôi cũng cười, cười cho sự ngốc nghếch của tôi khi đang trông chờ một câu trả lời mặc dù đã biết từ trước.

Trong tình yêu, quan trọng là ai đến trước, ai đến sau. Đôi khi người đến sau yêu thương nhiều hơn người kia, thậm trí là còn chứng kiến người ta phản bội, nhưng dù gì bạn cũng chỉ là kẻ đến sau. Mà một khi đã là người đến sau thì tốt nhất đừng biến mình thành kẻ thứ 3 chen ngang vào cuộc tình ấy.

Cũng may tất cả chỉ mới bắt đầu nên cho dù thất bại thì tôi vẫn có thể làm lại

từ đầu.